

med undantag af bränvinstillverkaren, som af egen vara ej eger rätt afyttra mindre belopp än femton kannor, må ingen å landet försälja bränvin eller andra spirituösa drycker utan kommunens medgifvande, hvarom framställning göres hos kommunalstämmans ordförande, som deröfver inforrdrar kommunalnämndens utlåtande och sedermera hör församlingen.

Stockholm den 25 Januari 1871.

A. W. Westerdal.

N:o 12.

Herr C. F. Appeltofft: Om förhöjning i tullsatserna å kaffe, socker och tobak samt åsättande af tull å råg- och hvetemjöl.

Huru man än ordnar ett lands försvar, är dock första vilkoret tillgång på dugliga och tillräckligt antal vapen. Af Kongl. Maj:ts nådiga proposition angående statsverkets tillstånd och behof inhemtas, att häruti förefinnes en högst betydlig brist, förutsatt att försvaret så ordnas, att det i möjligaste måtto motsvarar sitt ändamål. Kongl. Maj:t har, för afhjelpande af denna brist, beräknad till circa sjutton millioner, föreslagit att Riksdagen ville bevilja en dubbel beskattning efter 2:dra och 3:dje artiklarne, att utgå under en tid af flera år. Då jag å ena sidan anser, att Riksdagen hvarken kan eller bör afslå hvad för rikets försvar är oundvikligt nödvändigt, enär ett sådant afslag skulle kunna för landet medföra oberäkneliga olyckor och kostnader, men då det å andra sidan ganska säkert skulle inom landet åstadkomma allmänt missnöje, om en så dryg beskattning för flera år skulle komma att utgå, helst jordbrukaren, som, utom alla möjliga reala onera, får vidkännas årligen ökade kommunalutskylder, väl torde behöfva en lindring i stället för en tillökning i sina utskylder, så anser jag det vara representantens pligt att tillse, det statens oundgängliga behof blifva tillgodosedda utan de skattdragandes alltför stora betungande. Af all beskattning är den indirekta den, som både beredvilligast utgöres och är minst be-

tungande, enär det står hvar och en fritt, som dertill icke eger råd, att i mer och mindre grad undandraga sig den. — Motioner i denna syftning hafva under många riksdagar blifvit framställda, utan att vinna Representationens bifall, hvartill orsaken väl hufvudsakligast får sökas dels deruti, att statens behof ansetts kunna fyllas, utan att tillgripa så utomordentliga utvägar, dels att man ansett, att en sådan beskattning hårdast skulle drabba den mindre bemedlade. Hvad det förra angår, så föreligger här ett utomordentligt behof, som fordrar utomordentliga åtgärder, och hvad den senare invändningen beträffar torde den vid en närmare granskning till stor del förlora sitt värde. Af alla importvaror borde väl vin och siden i första rummet åsättas en högre import-tull. Då emellertid fransyska traktaten i detta afseende bundit våra händer, så vill jag inskränka mig till yrkande af högre införseltull å kaffe, socker, tobak och malen spannmål. Af dessa artiklar är socker den, som minst förbrukas af den obemedlade klassen, hvarföre en beskattning derå torde vara minst kännbar. Förbrukningen af kaffe har väl under senare tider stigit till en oerhörd grad, men då vi hafva många goda inhemska surrogater därför, som dels förbrukade enbart, dels tillblandade med en obetydlig quantitet kaffe, lemna en dryck, som både kan och äfven temligen allmänt begagnas, till och med af bemedlade personer, så torde man genom varans fördyrande snarare bereda den obemedlade en behållning än en förökad utgift. Tobak i flera former har äfven inom arbetsklassen en vidsträckt förbrukning, och jag skulle således helst velat föreslå en konsumtions-skatt endast för röktobak och cigarrer, men om kontrollen härå möjligen skulle komma att medföra alltför betydliga svårigheter och kostnader, får jag inskränka mig till yrkande af tull å råvaran. I afseende på varans fördyrande anser jag samma principer här kunna tillämpas, som då lagstiftningen i så betydlig grad höjde skatten å brännvin, enär förbrukningen af det ena lika väl som det andra kan utan olägenhet inskränkas. För de högst betydliga quantiteter malen spannmål, som årligen införas, skatta vi till utlandet icke obetydliga summor, under det våra egna qvarnverk, på långt när, icke hafva full sysselsättning. Det synes derföre som det borde vara en ren nationalvinst att belägga mjöl med införseltull, helst detta icke i ringaste mån skulle för befolkningen komma att fördyra varan, och våra många och ypperliga vattenfall, hvaraf icke så få nu äro obegagnade, kunde till landets gagn blifva använda.

Jag får således föreslå:

att, för beredande af medel till anskaffande af en tillräcklig och tidens fordringar fullt motsvarande krigsmateriel för landt- och sjöförsvaret, en tullförhöjning under 10 år åsättes:

kaffe med 10 öre per skålp.,

socker 1 öre d:o,

tobak 10 öre d:o;

samt en införseltull å:

sammanmalet rågmjöl af 30 öre,

siktadt d:o af 50 öre,

och hvetemjöl 75 öre pr centner;

och att dessa medel som böra kunna beräknas till två och en half million R:dr årligen, ställas till regeringens disposition, för ofvannämnda ändamål.

C. F. Appeltoft.

N:o 13.

Herr Sven Nilsson i Efveröd: Om begränsning af maximum för den kommunala rösträtten å landet till högst en tjugonedel af kommunens hela röstetal.

Under alla föregående riksdagar, sedan den Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse till efterlefnad blifvit fastställd, hafva, med åberopande af skäl utaf den enklaste rättvisa, förslag blifvit väckta om en billigare fördelning i afseende på den kommunala rösträttens utöfvande vid kommunalstämma på landet, utan att, trots alla bemödanden, man hittills lyckats tillkämpa sig någon nämnbar förändring för ernåendet af en länge eftersträfvad och rättvis reform i detta afseende, oaktadt opinionen i landet, den stora massan af folket, oförtydligt vid mångfaldiga tillfällen till Representationen derutinnan uttalat sin bestämda mening.

Väl har såväl allmänna Besvärs- och Ekonomi-Utskottet vid 1862—1863 års riksdag, som Lag-Utskottet och Riksdagens Andra Kammare vid de trenne sistförflutna riksdagarne försökt skaffa till någon del hvad som fordrats, men allt har hittills, och sedan nuvarande statsskick infördes, strandat vid Första Kammarens beslut, hvilkens pluralitet i denna fråga ej tyckes vilja låta öfvertyga sig, icke ens af de klaraste skäl.

Denna fråga är af den beskaffenhet, att den icke kan falla, förr än den blifvit löst på ett ändamålsenligt sätt. Vid föregående riksdag väckte, bland andra, äfven jag motion i densamma och går nu jemväl vid denna riksdag att lemna mitt strå